

det urovækkende i den såkaldte diætsag, jo ikke var diæternes størrelse, men den lethed, hvormed man kunne skaffe sig diæter uden at have ret til dem. Det, der var problemet, var, at man blot ved at skrive under på et skema og så i øvrigt ikke deltage i mødet kunne hæve en diæt.

Jeg tror ikke, at vi skal forveksle de to ting. Diæterne skal selvfølgelig udbetales, hvis man har nogle udgifter i forbindelse med, at man deltager i møder og rejser osv., men det skal ikke være sådan, at man uden videre kan få diæterne uden at deltage i de pågældende møder. Det var jo det, det handlede om. Det handlede ikke om diæternes størrelse, det handlede om, hvor let det egentlig var at få dem uden at levere den tilsvarende modydelse.

Jeg synes, der er en ubehagelig undertone i forslaget her, hvor man kaster lidt vrang på rimelighedsbetragtninger, hvor man giver lidt los for misundelsen og forargelsen og for den letkøbte gevinst ved at sige, at politikere snyder og bedrager os hele tiden, og de skal selvfølgelig behandles lige så hårdt som alle andre danske skatteydere.

Og jeg vil nok sige, at hvis man sammenligner politikeres arbejdsforhold fra land til land – nu taler jeg slet ikke om danske politikeres beskatnings- og aflønningsforhold i forhold til såkaldte normale danske skatteydere – hvis vi som politikere sammenligner os med kolleger fra andre lande, så vil vi kunne se, at landene har vidt forskellige synspunkter på, hvordan deres politikere skal aflønnes.

I nogle lande siger man: Politikerne skal ikke have noget som helst, for de skal ikke gå ind i politik lokket af pengene. Og derfor ender det med, at det kun er velhavende folk, der kan blive valgt, fordi de skal have noget andet at leve af, mens de passer deres politiske arbejde.

I andre lande siger man: Politikere skal forgyldes, de skal virkelig have så meget, at de ikke behøver at modtage korrupsion, bestikkelse, modtage vennetjenester og andre ting, som gør, at de pludselig kommer i lommen på nogen. De skal have så mange penge som løn for deres politiske arbejde, at de bliver uafhængige af andre. Og derfor giver man i nogle lande ganske rigelige lønninger og frynsegoder, chauffører og biler og alt muligt, til politikere, for at de ikke skal være påvirkelige af folk, som vil opnå tjenester hos dem.

Sådan kan man se så forskelligt på det. I Danmark har vi nogle lønninger til politikere, som er rimelige og fornuftige. Det er bestemt ikke

nogen forgyldning, men man kan godt leve af det.

Jeg synes ikke, der er noget specielt at harcelere over eller bruge de store fanesving til i denne her forbindelse. Jeg synes, det, der må gælde, er, at alt, hvad der udbetales og beskattes, både for danske politikere og for europaparlamentarikere, er offentligt kendt, er offentligt tilgængeligt, så alle ved, hvad der bliver udbetalt, og alle ved, hvad der bliver beskattet.

Under offentlighedens skarpe observation strammes efterhånden ganske mange ting op; det gælder både FN-observatørophold, valgobservatører, rejser, forplejning osv. osv. Der er såmænd ikke meget, der undgår offentlighedens skarpe blik. Og jeg er helt tryk ved, at efterhånden som sager, der forekommer urimelige i den offentlige mening, kommer frem i lyset, bliver de også rettet ganske stille og roligt.

Og derfor kan vi ikke gå ind for et sådant stormløb mod hele systemet, som dette forslag er udtryk for.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Der har været en væsentlig forskel på argumentationen fra de tidligere ordførere og nu fra fru Elisabeth Arnold. Som jeg har opfattet de tidligere ordførere, forsvarede de ikke de systemer, der er, og det lønniveau, der er været, men de har i et vist omfang måttet acceptere det på grund af indgåede traktater og internationale forpligtelser. Det er jo ét synspunkt. Men det, fru Elisabeth Arnold gør, er, som jeg hører det, ikke på nogen måde at tage afstand fra de lønniveauer, man er nået op på i internationalt arbejde.

Derfor vil jeg ganske konkret spørge fru Elisabeth Arnold, om Det Radikale Venstre mener, at det er helt foreneligt med almindelig god moral og skik, og om det skal være sådan også fremover, at en EU-kommissær får over 100.000 kr. i månedsløn med en meget lav beskatning – jeg kan ikke huske, om det er 8 pct., den ligger på – plus derudover en lang række frynsegoder, som jo også, hvis man gør dem op i penge, har en meget, meget væsentlig værdi, såsom muligheder for deres børn, fri bil og toldfri indkøb osv.. Mener Det Radikale Venstre, at det er fornuftigt, og er det noget, Det Radikale Venstre vil forsvare?